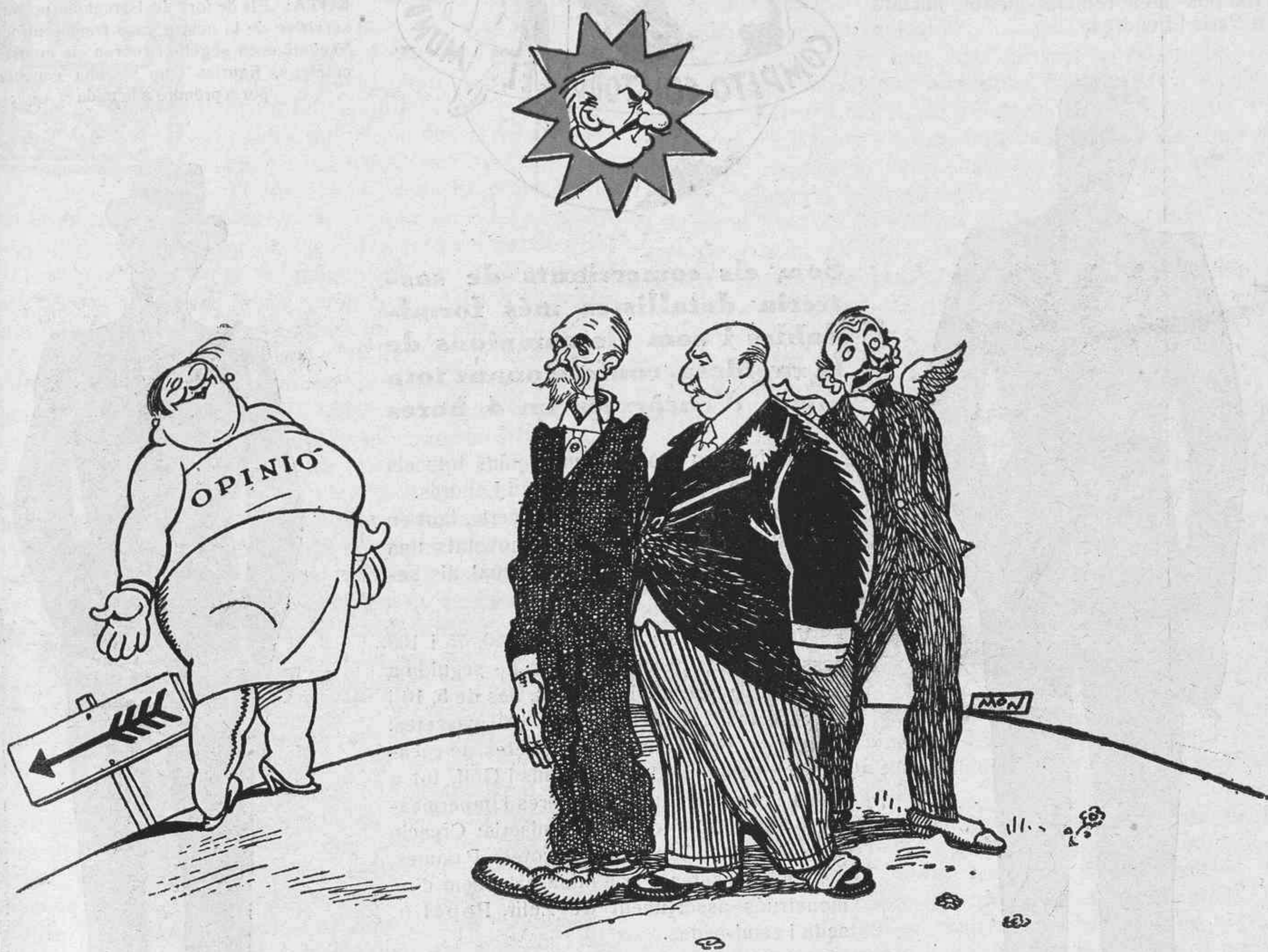

Barcelona, 10 d'octubre de 1930

L'Esquella de la Torratxa

ANY LIV - 2676 - 15 cts. - Atrassats, 30

—Senyors, han errat el camí; la normalitat està en mi.

El trío fantástico: Por todas partes se va a Roma.

Casa BASTIDA

Passeig de Gràcia, núm. 18; Telèfon núm. 15247 :: :: BARCELONA

Gran Basar de Sastreria Sistema Nord-Americà

Barcelonins: L'Exposició suava ha fet que Barcelona adquirís el títol d'Urbs de primera magnitud. Cal que els barcelonins, per tal de correspondre a tal honor, vesteixin amb la més refinada elegància. Aquells a qui per la seva posició social no és possible d'arribar a aquest refinament, cal que comptin amb la CASA BASTIDA, la qual els resoldrà el problema del ben vestir, a preus a l'abast de totes les classes socials.

La nostra actuació és una contínua modernització per a ella; liquidem a qualsevol preu totes les existències de temporades passades. I en el ram de Camiseria, Sastreria i Capelleria, oferim els més refinats gustos iniciats a París i Londres.

Nota d'alguns dels nostres articles:

Camises blanques, des de 3,95 ptes. Calçotets, des de 1,95 ptes. Americanes esport, des de 20 ptes. Guardapols, des de 5,95 ptes. Capells, des de 7,95 ptes. Gorres, des de 0,95 ptes. Cinturons, des de 0,95 ptes. Lligacames, des de 0,50 ptes. Mitjons, des de 0,50 pessetes. Mocadors, des de 0,50 pessetes.

NOTA: Els de fora de Barcelona podran servir-se de la nostra casa trametent-nos 50 cèntims en segells i rebran els nostres catàlegs, figurins i un sistema especial per a prendre's la mida

Som els comerciants de sastreria detallistes més formidables i som els campions de la rapidesa, confeccionant tota mena d'encàrrecs en 4 hores

Exhibim en moderns maniquins tots els models que hem portat de París i Londres.

Formidable col·lecció en Panyeria, tant en gust seriós i clàssic com en novetats una mica exagerades de la moda actual, als següents preus:

Vestits i abrics a la mida a 50, 75 i 100 pessetes, i fets per a portar-los de seguida a 20, 30 i 40 pessetes. Pantalons, des de 5, 10 i 15 pessetes, i a mida a 20, 30 i 40 pessetes. Smokings, Fracs, Levites, Jaquetes de caçadors i pantalons Bricks, Tennis i Golf, tot a preus inversemblants. Trinxeres i impermeables, des de 15 ptes. En Camiseria: Creació «Dernier Cri», Camises i Calçotets. Païames, des de 5 pessetes. Per a mida disposem d'un monstruós assortiment de Zèfir, Popelin, seda i semi-sedes.

Obsequiem els nostres clients amb segells d'estalvi de la Caixa de Pensions i altres sorprenents obsequis

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

CRÒNICA

El llibre a l'aparador

A passat la Festa del Llibre. Dimarts darrer, pocs foren els ciutadans —hem dit ciutadans, lo qual no vol pas dir súbdits—que no tornaren a casa seva amb un llibre, o més, sota l'aixella. La festa del llibre, com totes les festes majors, s'inicia amb una empenta triomfal, adquireix un instant de glòria enlluernadora i deixa, més tard, una estela de melancolia en el curs de la vida. El llibre havia

sortit amb violència combativa de la impremta. Unes mans ennegrides anaren donant-li vida. Més tard un paper d'alba li estengué la partida de naixement en passar sota el corró. Hores més tard, unes mans femenines li donaren forma i fantasia i aparegué un bon dia a l'aparador.

A l'aparador! Heu-vos ací el llibre nou. Mireu-vos-el ben bé. És al mig d'altres llibres per als quals també hi hagué unes hores de festa. El llibre nou els arrecona. És allà exuberant, oferint a la mirada del transeünt la cobdícia de posseir-lo, d'obtenir-lo, de gaudir-lo. És un llibre nou. La gent en parla al cafè; els diaris en diuen qualque cosa o publiquen uns anuncis especials advertint el naixement editorial. Per més que la gent conti l'argument de la novella o els conceptes que comporti l'obra, un bon lector no el gaudirà, fins que el tingui en les seves mans, el llibre nou. El transeünt es detura davant de l'aparador de la llibreria. Gaudeix la vista. Es mira el llibre, se'l torna a mirar. Llegeix una, dues, tres vegades el títol, el nom de l'autor, el peu editorial del llibre, el preu de l'obra. Fa consideracions mentals sobre el gruix del volum i el llom; el color de les cobertes i el tipus d'impremta. Sent en ell el desig, la "convoitise" d'endur-se'l. Sembla que allà, a peu dret, mirant-se'l hores seguides, podrà arribar a conèixer l'ànima d'aquell llibre que, amb una pedanteria discreta, sobresurt de la resta, exhibeix amb orgull la seva novetat i es mostra indiferent als que no el toquen. El llibre nou excita la curiositat dels lectors que passen. Un llibre nou fa el mateix efecte que una pedreria fina als ulls de les dones elegants; que una nova roba als ulls de les noies que van al davant de les modes. Hi ha una excitació a tots els sentits. No gaudim tan sols de mirar-lo a través del cristall que transforma en illusió totes les coses materials. El voldríem tocar, ullar, fins olorar-lo. El perfum de la tinta i del paper ens farà l'efecte d'un perfum nou. El cristall de l'aparador ens fa cobdiciar més el llibre nou. Aquella barrera transparent el converteix en més valios, en millor que si el poguéssim arreplegar tot se-

guit. Ens semblen de bisuteria, tots aquells altres llibres que els tenim a mà; ens semblen saldos. En canvi, el llibre nou a l'aparador, sense encetar les fulles, ens domina i subjuga. Ja el voldríem nostre...

El transeünt, mentre se'l mira, acaricia les mans a les butxaques. L'interrogant de l'adquisició remou el cervell. Si les possibilitats són fàcils, l'adquisició no costa gaire. Però un llibre adquirit fàcilment, no és gaire estimat. En canvi, el llibre que costa de comprar, és tractat amb un mirament, amb una tendresa singular. L'home del carrer no en té gaires, de possibilitats. Els llibres són cars, les hores de lectura són poques, l'ansia d'abraçar-ho tot, és molta. Hi ha entre el desig d'ésser lector i l'ésser-ho, una vall d'inquietuds. L'home del carrer pensa en les monedes d'argent i coure que val el llibre. La necessitat espiritual que té de posseir-lo. Pensa, calcula. El llibre és allà, a l'aparador, com una temptació. S'ha anat fent fosc, les llums grises del capvespre han anat tenyint-se de negre, i la llum elèctrica ha donat una nova característica al llibre nat. Els reflexos auris de l'electricitat l'han excitat una mica més. El llibre ha pres un nou gruix. La llum del dia mata, mantes vegades, l'aspecte del llibre. Ara, amb la llum elèctrica, té més volum, més pes, més vibració. L'home del carrer no s'adona de la gent que passa pel seu costat, no sent el soroll ciutadà múltiple que el voreja. Abstrèct en els seus pensaments, pensa en la necessitat de prendre aquell llibre. Després entra i, amb decidit propòsit, pren aquell llibre cobejat, amb la mateixa cura que s'agafa un fill en les primeres hores de néixer...

Hem dit que la festa del llibre deixa una estela de melancolia en el curs de la vida. És cert, quan el llibre arriba a casa, ha arribat embolicat en paper fi. L'home del carrer l'ha obert amb la mateixa gràcia que la mestressa de casa, els diumenges, obre el paquet del tortell o dels dolços. Ja és el llibre damunt la taula. El ganivet travessa les pàgines, i les fulles van adquirint flexibilitat i llibertat.

Els ulls van coneixent el secret del llibre. Cada pàgina és una inquietud, és un misteri, és un coneixement nou, és una satisfacció, perquè adula els nostres sentiments; o una indignació, perquè no pensa igual que nosaltres. Passen les fulles sota els nostres ulls, i, en tancar el llibre, hom torna a sentir necessitat de tornar a adquirir el nou que ha enderrocat aquell que coneixem i que, ufà, vanitós, amb una punta de pedanteria, es mostra desafidor en mig de tots els altres.

El llibre que tant s'ha cobejat dorm el somni de l'oblit. Fa anys, grogueja, s'esmorteeix en la blanor de la biblioteca, on altres llibres han anat agermanant-se. Els dies passen i si el llibre de l'aparador era bo i humà, l'home del carrer, de tant en tant, se'l mirarà amb un esguard de gratitud per aquelles hores de satisfacció que li donà...

FRANCESC MADRID

Processos, discursos, denunciats, diaris recollits, multes, detencions governatives, conferències prohibides, ciutadans segrestats, mítings suspesos...

Llibertat! Llibertat!

COSES D'EN PLA

Pla, com tothom sap, ha fet una sola cosa passablement bona a la vida: ha escrit unes *Cartes de lluny* — si bé no de tan lluny com semblen.

Tot amb tot, van haver de corregir-les-hi!

* * *

Però com la literatura no satisfieia les ambicions de Josep Pla, Pla va dedicar-se a la política, o, millor dit, precisant, a fer l'elogi d'una cosa tan completament, tan definitivament desacreditada com la Lliga i els seus capítostos.

Cal esperar que algun dia ens farà el del senyor Despujol o el del doctor Albinyana...

* * *

Els farà! Mentrestant, la seva història — en 3 volums! — de "Cambó" és, amb els seus famosos articles de "La Veu", la nota de més autèntic canibalisme que mai hagi existit entre nosaltres.

Tan sols una digna superació podríem trobar-li: les darreres bavositats de la cuca upetista, la mai prou inefablement esbroncada U. M. N. — Unió-monàrquica-nacional.

* * *

"L'estil del Pla periodista — deia recentment un crític català — és una imitació no reeixida de la prosa genialment descordada de Sagarra".

Exacte.

L'ORGULL DE DUR UN LLIBRE A LA MÀ

El passat dimarts, a Barcelona, la gent tenia un aspecte nou, extraordinari. Res no havia canviat — almenys aparentment — en ells, ni la indumentària, ni el gest, i, no obstant, quelcom tenien d'extraordinari, de no quotidià. I és que el passat dimarts s'esqueia la Diada del Llibre, que — diguin el que vulguin quatre autors que, per no tenir, no tenen ni lectors — és una de les poques coses bones que ha fet la dictadura. Em refereixo a la dictadura difunta, no a la que gaudim ara per força i que no ens fa gens de gràcia.

I la gent tenia un aspecte diferent, un aspecte que no té cada dia, per la raó poderosíssima de què duia un o més llibres a la mà. L'any passat, a la botiga d'Antoni López el vell, un orador digué que si ell fos governador, faria tancar a la presó tot aquell que anés pel carrer sense dur un llibre a la mà.

Aquest any es veu que han cregut a l'orador amic. O s'han pensat que l'havien fet governador de debò (1). O s'han donat vergonya d'anar sense llibres.

I això és verament — i agradablement — extraordinari. A Barcelona, la gent no té el costum d'anar amb llibres pel carrer. Va amb un gos, amb un bastó, amb una dona, amb un capellà. Però no va amb llibres.

Cosa veritablement llastimosa!

Si no per altra cosa, que hi vagi per a presumir. Però que hi vagi! Que li facin entendre que un llibre a la mà — encara que després no el llegeixi, car ja hi haurà qui el llegirà —, llueix com un vestit nou, com una flor al trauc, com les sabates ben cirades.

Cal fer-li entendre que ha de comprar llibres i que els ha de passejar pel carrer amb tant d'orgull i de goig com hi passeja una dona bonica i ben vestida o un gos de luxe.

Per això és necessari que, a la llibreria, no es faci embolicar els llibres. Els llibres s'han de dur sense embolicar, de manera que no semblin una capsa de sabates o una capsa de bombons. Els llibres s'han de dur a la mà, per tal que es vegi que són llibres i l'altra gent s'avergonyeixi de no dur-ne i els entri l'afany de comprar-ne.

Una ciutat és més civilitzada com més homes veieu al carrer amb llibres a la mà.

VIRAI

(1) Millor aniríem.

Segueix la broma

Nosaltres crèiem, i, fins avui, poques avinenteses havíem tingut per pensar que anàvem errats, que les persones que facturen cap ací per tal de fer-nos llaurar drets, sabien de què anava la cosa. Però es veu que, en l'actualitat, és totalment contrària la nostra suposició.

A Barcelona, la màxima autoritat governativa se'ns ha tornat bromista. Sense voler, s'ha decantat cap a la banda dels nostres, els barrilaires, els de la grimègia. Ens alegrem, certament, del canvi radical del senyor Despujol. Si hem de dir-li la veritat, no ens agradava aquella serietat d'ara fa pocs dies. Si per comptes d'ésser mascles, tinguéssim una redactora, li proposàvem una insinuació...

Bé, general Despujol; deixi's de bromes, que ja no ens escauen gaire, a la nostra edat. N'hi havia prou amb la del cas Macià, i vostè ha volgut reincidir, amb la de la suspensió de garanties. Potser en fa un gra massa, i es mosquejaran els nois de la Premsa...

Obertura de curs

Els estudiants tenen totes les nostres simpaties. Els estimem, per la seva joventut i la seva valentia. Perquè avui ja no són quatre xicots que, sota la capa dels estudis, fan de les seves; no. Ara surten sempre en defensa de les causes nobles, i tenen un concepte del sentit comú, ben afalagador. Quan tiren una pedra o alcen un adoquí, és que tenen raó.

I raó tenien el dia primer d'aquest mes, quan a la Universitat volia parlar-hi un nouvingut en nom de tots ells. Al Paranimf del nostre primer centre docent es va armar la grossa, i va suspendre's l'acte. Varen sentir-se paraules dures per les anomenades personalitats ciutadanes, i visques a Macià i a la República. Fou cursat un telegrama a l'Avi, i la cosa no va passar d'ací.

No hi ha dubte que la intromissió oficial en l'acte d'obertura del present curs ha estat lamentable.

DEPORTS

Arribada a Barcelona del Professor Blanco i la seva família a bord de l'“Evalu”

Barcelona ha demostrat, una vegada més, amb motiu de l'arribada del professor Blanco, fill de la Barceloneta, que sap portar-se com és degut.

Mai no havíem vist una tan formidable gentada al Port. Mai un entusiasme tan clar i una alegria tan franca, no havíem admirat com la que es veia pintada al rostre dels barcelonins, que anaven a donar la benvinguda a aquest home que ha tingut la valentia de travessar l'Atlàntic dins d'una clofa de nou, amb l'esposa i la filla dins.

La gesta és heroica. I la causa de la gesta acaba d'ennobrir-la car és deguda a dos motius importants. Primer, el desig sentimental de visitar els seus pares. I la falta de moneda suficient per a poder fer el viatge còmodament en vaixell, és el que decidiren aquest professor d'idiomes de la Barceloneta a procurar-se la barqueta que l'ha dut fins a Barcelona.

Imagineu-vos les formidables ganes que deuria tenir aquest bon barceloní de veure als seus, i la quantitat de bondat que el fet de decidir-se a travessar l'Atlàntic en una clovella com la que l'ha dut a Barcelona representa.

Els que tenen fills i els tenen lluny saben que de vegades agafen als pares uns desigs selvatges de veure'ls, ni que no faci molt de temps que no els han vist.

Ara considereu aquest estat moral, afegiu-hi els vint anys d'absència, acumulant-hi el capital i els interessos de vint anys de fretura per veure'ls, i deduireu que aquest bon home hauria estat capaç de fer el viatge aferrat a una verga, si li hagués calgut.

El poble, aquestes coses, les com-

prèn, i és per això que invadí el Port disposat a fer una rebuda formidable a l'intrèpid navegant. Es per això que hi hagué un entusiasme formidable. I és per això que la gent volia apoderar-se del professor, de la muller i de la filla i menjar-se'ls a abraçades.

Dubto d'haver contemplat mai un espectacle tan imponent, tan enternidor com aquest i tan bonic.

Visca la Barceloneta!, que amb aquesta gesta d'un fill seu s'ha cobert de glòria.

* * *

L'arribada fou una cosa solemnia. A primera hora del matí el Port es trobava invadit. No s'hi podia donar un pas. Havien sortit una pila d'embarcacions fora port a rebre l'“Evalu”. Abans de les onze el trobaren i li feren d'escorta acompanyant-lo. L'“Evalu” era omplert de flors i la nena del navegant estrenu somreia com una flor més, entremig de les altres, emocionada i sorpresa d'aquella rebuda. El petit vaixell avançava envers el Port, i a mesura que s'hi acostava, hom notava l'animació i l'alegria que hi vessaven.

Els vaixells havien hissat les banderoles, feien ressonar les sirenes i clàxons, l'aire retrunyia atapeït de salutacions eixordadores i entusiastes. Els avions volaven, acostats al grup que feia d'escorta al vaixell del professor.

Una de les primeres coses que féu el professor en trobar-se prop de l'entrada del Port, fou hissar una bandera catalana. I, és clar, això fou una punyida. N'hi havia que ploraven...

El pare del professor crida coses al seu fill. Se li veu que està orgullós de la seva gesta, i mira emocionat a tothom.

Les autoritats marítimes saluden, al mig de la mar, i donen la benvinguda a l'ardit navegant.

I l'“Evalu” entra al Port. I en aquest moment és precisament quan l'arribada pren el caient més simpàtic i emocionadorament característic.

I és que ara no són els elements oficials de la Marina o de l'esport els que saluden el navegant gosat. Són els seus, els de l'Ostia de la Barceloneta, els pescadors i peixaters, dones i homes, colrats del sol i descalços, que li donen la benvinguda i li ren-

deixen els honors deguts presentant-li les canyes i salabrets i cridant visques!

Els musclaires han engarlandat les muscleres amb banderes de totes menes. També són dels seus.

I arriba l'“Evalu” a la Porta de la Pau amb penes i treballs. La Junta d'Obres del Port hi ha aixecat la tribuna de reglament, amb catifes, escuts, tapissos, i esferes terrestres. Hi ha una banda de música. Personatges oficials, nenes, flors i joguines. Els parents del professor tots l'abracen.

I aquí s'acaba l'arribada del professor Blanco. Un acte enternidor, dels més simpàtics que hom hagi pogut presenciar a la vida. Un acte d'aquells que si fa vessar llàgrimes, aquestes, en regalar rostre avall, fan unes pesigolles molt agradoses.

I des del punt de vista esportiu no en parlem. La gesta d'aquest barceloní, de la Barceloneta, té, als nostres ulls, més importància que catorze campionats de futbol, que vuitanta estirades d'En Zamora i que totes les filigranes del “mago”.

Futbol

El campionat va endavant.

El Barcelona va guanyar a l'Europa per quatre a un. El Badalona va vèncer el Júpiter per tres a un. I l'Espanyol va perdre amb el Sabadell per dos a quatre.

Els dos primers resultats són ben bé normals. El darrer ja és més significatiu, i vol dir el següent:

Que aquesta temporada a l'Espanyol li toca anar de bòlit. La manca d'En Zamora l'ha de perjudicar molt, perquè, fet i fet, era En Zamora tot l'equip de can Ràbia.

* * *

I ja n'hi ha prou. Tota la resta, nàtació, atletisme, ciclisme, no té pas molt d'interès.

GOL-KIK

DIADA DEL LLIBRE. - 7 d'Octubre de 1930

La façana de la nostra llibreria, adornada per Salvador Alarçna, que ha guanyat el primer premi d'enguany

Les heroïcitats i la broma

Ha estat, uns quants dies, tema de totes les converses, el nou salt de l'Atlàntic, portat a cap per un compatrici nostre, i la seva muller i filleta. Alguna vegada havíem d'ésser els catalans els que féssim parlar el món, i En

Blanco, fill de la Barceloneta, ho ha aconseguit recentment. Ell no ha volgut vèncer cap dels rècords que gent forastera tenen, per haver anat cuita-corrents d'una banda a l'altra dels dos mons. No; ell s'ho ha pres amb més calma, bo i tripulant un petit vaixell, des del mes de juny darrer, que va fent via cap ací i, en un lluminós diumenge de la terra que ja devia enyorar, ha entrat triomfalment per les Rambles.

Vàreu veure'l? En un cotxe, al peu de cada un dels estreps del qual hi havia un urbà, saludava somrient els aplaudiments de la multitud. Poc devia esperar-se una rebuda així, En Blanco. Sí, amic; els catalans som tal com pinta. Per mostra basta aquest botó. Us venim a rebre com un sol home, i rebem, també, com un sol home quan convé.

Cobla «La Principal de Barcelona» que, en la Diada del Llibre, va executar les més escollides sardanes del seu repertori a la nostra llibreria, contribuint a l'èxit de la Diada.

L'“Oca” Oficial

Aquesta nova espècie de periòdic que va néixer emparada per la funesta dictadura número u, en l'edició del dilluns darrer, i ignorem per quines causes, va donar una notícia del tot mancada de sentit comú, que, si no ens hagués afectat tan directament, l'hauríem deixada passar, com totes les que hi veiem a cada número que, per dissort dels diaris, veu la llum cada dilluns.

Amb motiu de la Festa del Llibre, vàrem anunciar, en el nostre darrer número, que el gran divo Hipòlit Làzaro cantaria a la llibreria de casa, que és com dir que cantaria pels milers de lectors que tenen L'ESQUELLA i “La Campana”. A l'“Oca” Oficial li devia semblar que no ens mereixíem l'èxit que vàrem assolir, i va publicar una notícia advertint que el gran Làzaro sortia el mateix dimarts, Festa del llibre, cap a Madrid, en avió contractat expressament per ell.

No sabem a qui devia afavorir la publicació de tal mentida. El cert és que anava directament per nosaltres, i això no ho podem consentir ni d'aquell tros de periòdic ni de la semioficialitat que sota d'ell s'hi aixopluga.

No obstant això, la llibreria Antoni López, gàbia diminuta d'una centúria de treball intens en pro de nobles gestes, va veure's concorreguda com mai, i els nostres amics, a milers, omplenaren la Rambla del Mig, desitjosos d'afavorir-nos, una vegada més, amb la seva confiança i d'escoltar la veu meravellosa d'Hipòlit Làzaro.

Gràcies, gràcies a tots, per no haver escoltat la tendenciosa nota de la bestioleta “oca” oficial.

Segueixen definint-se

El cas Macià, portat a l'Ajuntament pels regidors d'Acció Catalana, va promoure un debat, si no curiós, digne d'ésser tingut en compte, tota vegada que les persones que hi intervingueren són d'aquella religió dels definits que va descobrir-se unes mesades enrera.

Com sempre, han hagut d'ésser ells els qui han llançat la nota discordant. Es negaren a signar la proposició que protestava dels actes comesos en la persona de Macià, i se sentiren “farrucos”, tot dient coses així “—Quina feina se li giraria al Consistori, si hagués d'anar examinant cada cas individual”.

El senyor Maynés, amb tota la seva xerrameca lligaire, ens ha vingut a dir que val més esmerçar el temps en altres coses més profitoses per l'estil d'aquest pressupost extraordinari que, sortit del seu cap, serà l'estafada més gran. Ni en temps de la dictadura se li hauria acudit a ningú el proposar-ho. Però ell i el seu partit es veuen amb cor de tot.

No per tractar-se del patrici Macià, la política del qual podem o no compartir, sinó qualsevol cas particularíssim, mereix ésser portat a la Casa Gran. L'Ajuntament viu de la ciutat, els homes que l'integren diuen representar el poble. Doncs, per què no el representen en tots els actes, malgrat que alguns d'ells siguin contraris a la seva idea política?

En Maynés, amb les paraules despectives de la sessió del dia primer, s'ha definit com tots els altres satèl·lits de la cucurulla. No n'ha de fer res, si la política de Macià és o no funesta per Catalunya. Es tracta de protestar, davant del govern migdictatorial que patim, d'un cas de deporta-

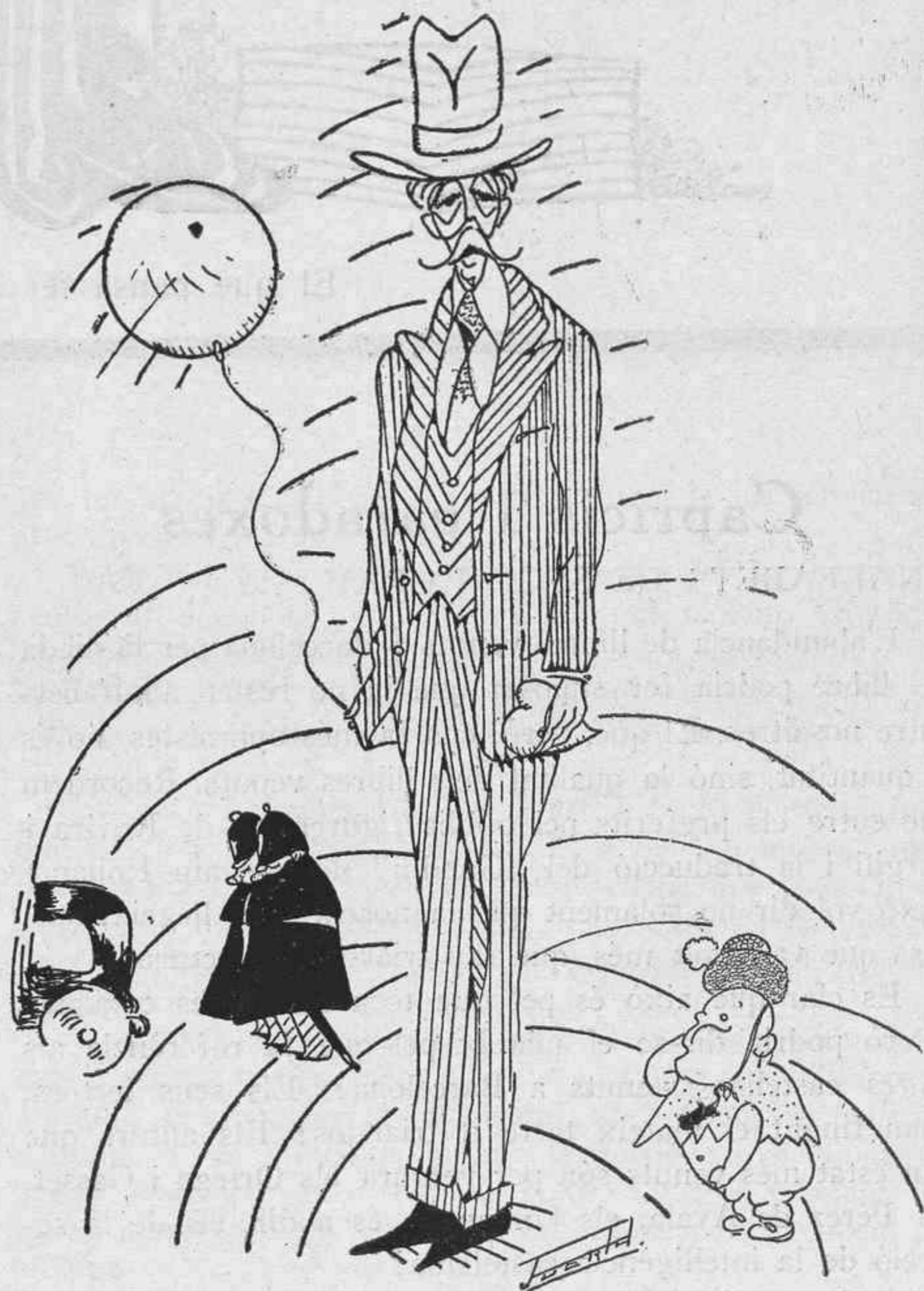
ció i, encara que el deportat hagi estat el Moro-Mussa, s'ha de protestar. Nosaltres protestaríem si el govern deportés el senyor Maynés, i això que no és pas dels nostres...

Si és veritat que l'Ajuntament de Barcelona representa la ciutat, els seus homes han de servir per alguna cosa més que fer la bugadera al seu Saló de Cent. No n'hi ha prou de dir-se representant del poble, si no es treballa pel poble. (Encara que als regidors actuals no els fa fred ni calor això de la representació, car no representen res. Hi han anat per casualitat, i per casualitat no fan res (salvant petites excepcions).

Sí, senyor Maynés; és un cas particular, aquest, particularíssim; un cas que la nostra història no havia registrat encara; però si vostè i els seus el deixen passar sense dir ni piu, nosaltres i els que com nosaltres pensen dintre la Casa Gran, no podem compartir la seva idea.

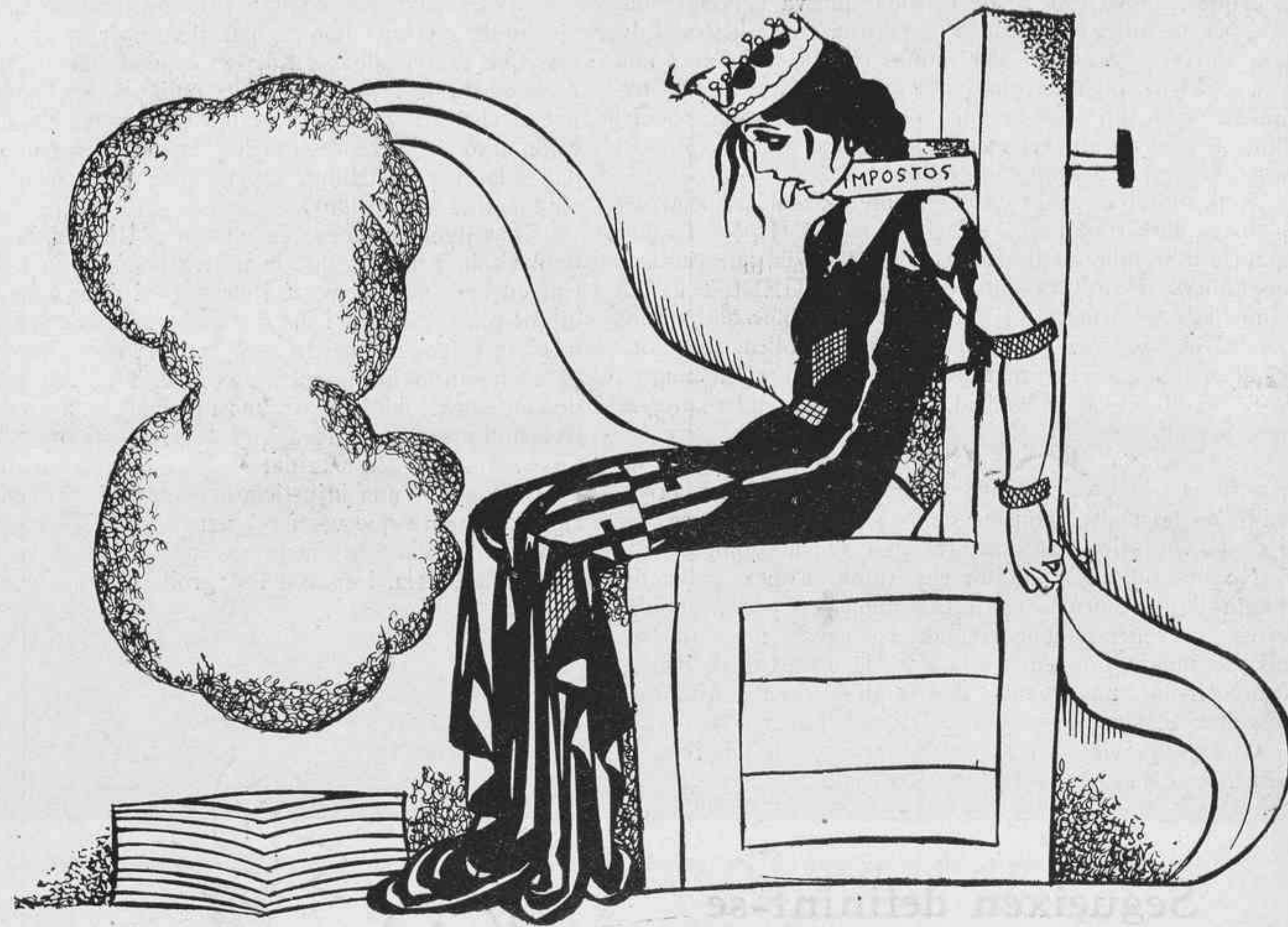
Deixem-nos de política. Fem cas omís dels pensaments de cadascú, i oblidem per uns moments que vostè i nosaltres som enemics en ideari. Hem d'aplegar-nos sota la mateixa bandera, per a cridar ben alt que els tractes donats a Macià són d'una injustícia ben notòria. Altrament, hauríem de creure que vostè, el seu partit i llur capitost, han estat els botxins de l'home ardit que fa vuit dies estigué a la seva Pàtria, i en fou tret grollerament.

DOMÈNEC DIUMENGE

—Avi, per què no et deixen estar aquí?
—Perquè tenen por que esclati la bomba que portava per tu!

ELS NOUS IMPOSTOS

El que pensa fer En Maynés a Barcelona...

i el que pensa fer Barcelona a En Maynés!...

Capricis i paradoxes

ANALFABETS DE SEGON GRAU

L'abundància de llibres venuts a Barcelona per la diada del llibre podria fer suposar que ja no resten analfabets entre nosaltres. El que, però, ens fa més optimistes, no és la quantitat, sinó la qualitat dels llibres venuts. Recordem que entre els preferits pel públic figuren els de Rovira i Virgili i la traducció del "Gandhi" de Romain Rolland. Això vol dir no solament que la nostra gent llegeix, ans, cosa que val molt més, que sap triar-se les lectures.

Es clar que això és pel que toca als llibres catalans; però podria dir-se el mateix pel que fa referència als llibres castellans venuts a Barcelona? Els seus lectors, ¿han tingut el mateix tacte a triar-los? Els autors que han estat més venuts són per ventura els Ortega i Gasset, els Pérez de Ayala, els Unamuno, és a dir, els de la selecció de la intel·ligència castellana?

Amb permís del senyor governador — o sense el seu permís — direm que no és pas així. Un cop d'ull a la majoria de les parades de llibres on n'hi predominaven de

castellans — exceptuant, sobretot, algunes en què s'hi destacava l'Editorial Labor o la Enciclopèdia Espasa — bastaven per comprovar el que afirmem.

Si es fes una estadística veritat dels llibres castellans venuts en la diada del llibre a Barcelona, no m'estranyaria que resultés que el que més s'hagués venut fos la traducció d'alguna novel·la de la Berta Ruck o qualsevol altra novel·lista anglès del mateix estil. Els Alvaro Retana o els German Gómez de la Mata segurament han fet també unes bones vendes.

Què cal deduir-ne d'això? Em sembla que és ben senzill: que el lector català de llibres catalans és generalment ja un lector que pertany a una selecció; que posa en els actes de la seva vida una mica d'espiritualitat, una mica de desig de perfecció. El català, en canvi, que només llegeix en castellà gairebé sempre, intel·lectualment, és un infeliç. Ignora no solament el moviment intel·lectual i literari de la nostra terra, sinó que ignora igualment el dels altres països. Fixem-nos-hi: quan s'atreveix a comprar un novel·lista castellà d'una certa importància, compra un Pareda o un Alarcón: per a ell no passa el temps. I, és clar,

ell creu que compra una cosa equivalent o de la mateixa durada que les de Tolstoi o d'Stendhal.

En realitat, el català que sap llegir i escriure en castellà i només que en castellà, ja no és integralment un analfabet. Els seus coneixements, però, que lingüísticament no depassen gaire dels d'un municipal de Vilanova, no li serveixen per cap perfeccionament espiritual, no li serveixen per acostar-se una mica a la veritat, per comprendre una mica la bellesa. Són uns analfabets de segon grau.

DOMÈNEC GUANSÉ

Art i Artistes

SALA PARÉS

Ha passat l'estiu, i cal començar de nou; però aquest any ens ajuda a desfer-nos de la mandra el poder inaugurar la tanda amb elogis, i parlar de l'art per l'art, sense barrejar-hi mercantilisme de cap mena.

La col·lecció Barbey, presentada a can Maragall, és una bella mostra de ço que hauria d'ésser una norma; un amant de les arts belles que no es conforma amb comprar teles i escultures segons la moda, sinó que sap garbellar i

fer un arriplec d'obres de valer dintre de les tendències més diverses i fins oposades.

Amb bon gust innegable, el senyor Barbey ha sabut reunir un seguit de pintures d'En Benet, Colom, Vayreda, Mompou, Serra Nonell, Canals, Carles i altres que, junt amb unes quantes escultures més, constitueixen una de les col·leccions més depurades en mans d'un particular.

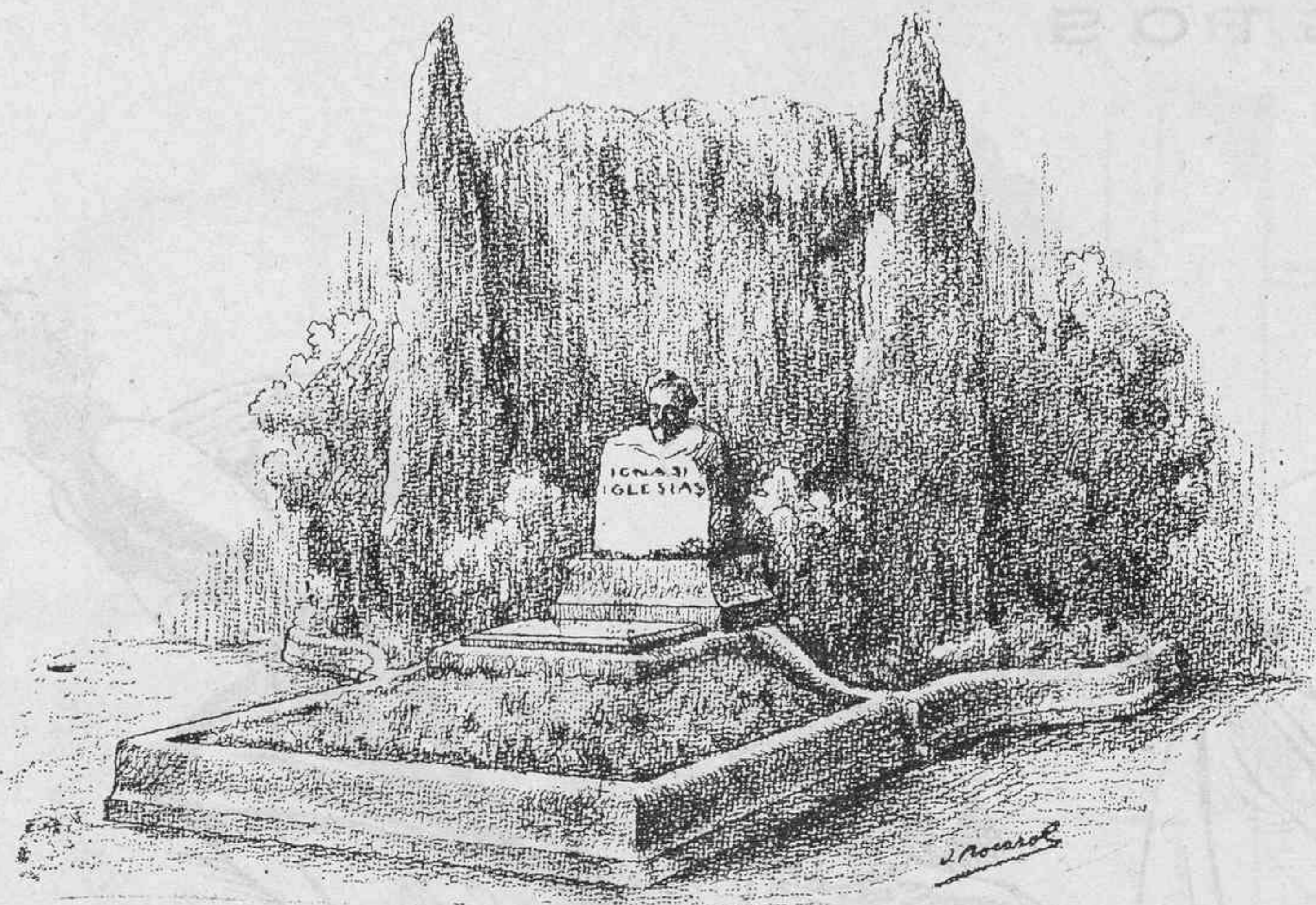
* * *

En Manel Humbert és un pintor d'estats d'ànima, més que de circumstàncies. Modern, les seves "gouaches" més que revolucionàries tenen un primitivisme que traspuja en mig d'una tècnica antiacadèmica; i les característiques racials de l'artista no són mai del tot vençudes per l'afraancesament de l'ambient.

Ara torna un xic enrera i s'assembla més a l'Humbert dels primers temps; senyal certa que la personalitat s'afirma i tendeix cap a la fórmula definitiva del seu art especial, unes voltes dominant la fermesa del dibuix a penes vestit per uns focs de color, i altres tractant les grans masses a cops de colorit en què es perd la noció de la línia.

Per aquest camí, si no es pot dir que l'Humbert hagi arribat a la plenitud, pot ja assegurar-se que molt aviat hi arribarà.

BORIEL

La tomba on diumenge seran traslladades les despulles d'Ignasi Iglésies.

La tomba d'Ignasi Iglésies

Josep Rocarol — escenògraf que, cosa llastimosa, de fa una temporada massa llarga s'ha allunyat del teatre no ocupant-hi el lloc que hi hauria d'ocupar, deixant que l'ocupin quatre indocumentats — m'ensenya la maqueta del monument funerari.

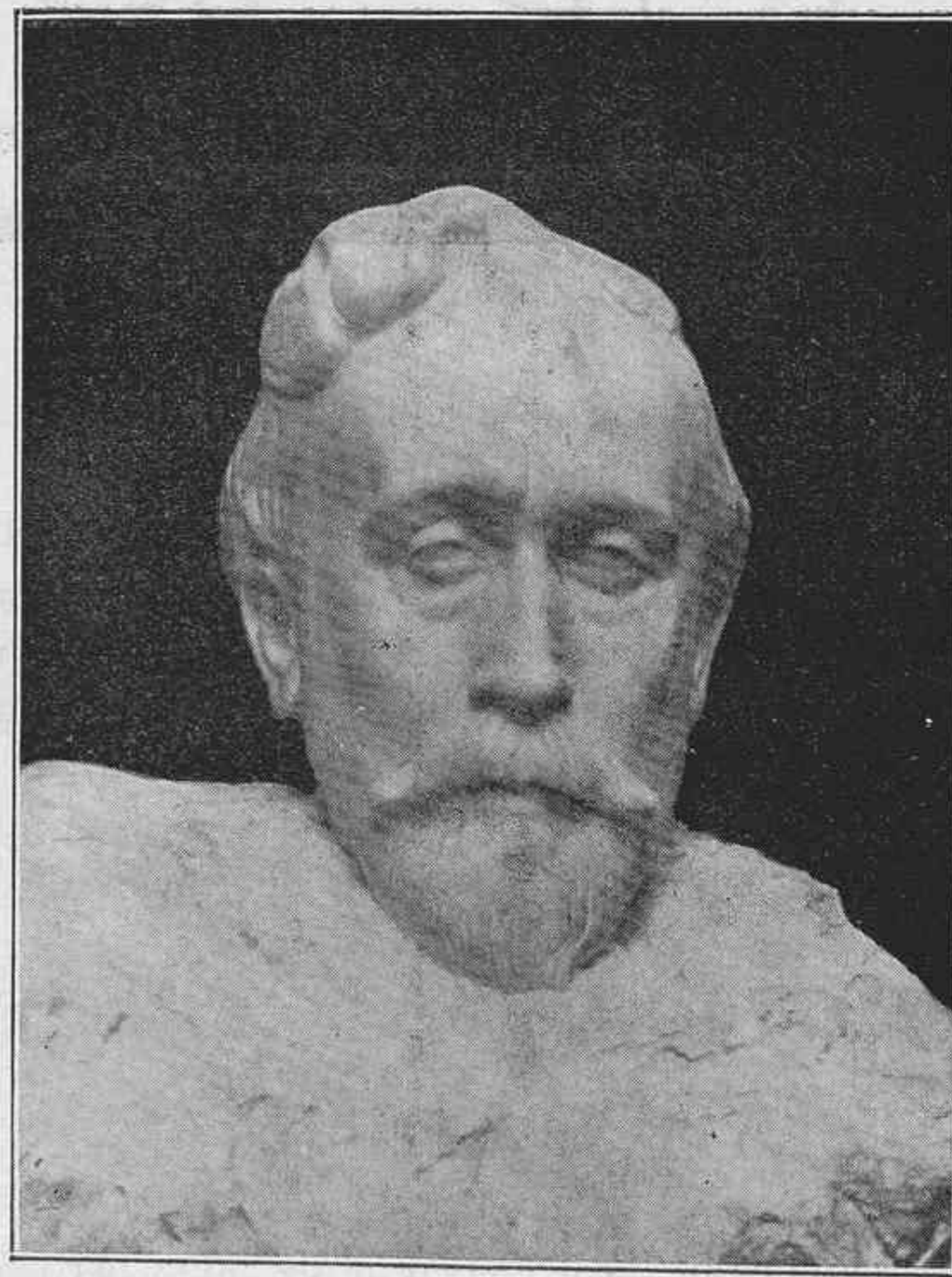
Això és el migdia del passat diumenge, que s'havia de celebrar un míting per a protestar de l'atropell comès en la figura respectable de Francesc Macià. El míting no s'ha celebrat i, encara que sembli estrany, no ha passat res. Es a dir, sí: ha passat ço que passa cada diumenge i que dona a Barcelona un inefable aire provincià: la gent s'ha posat la roba de les festes, ha passejat, ha oït missa, ha comprat el tortell i se n'ha tornat a casa en pau i gràcia de Déu.

Josep Rocarol — mentre el carrer és ple de gent i de crits i en aquest saló de casa seva hi ha un silenci amable — m'ensenya la maqueta del monument funerari. És el monument funerari d'Ignasi Iglésies al qual seran traslladades, el vinent diumenge, les despulles del poeta dels humils. Josep Rocarol és qui, en silenci, amb una discreció admirable, sense vana ostentació, sense enfilar-se a l'aparador, sense voler lluir a l'ombra gloriosa del mort gloriós, ha treballat incansablement aquests darrers temps per tal que el proper diumenge Ignasi Iglésies, que té un monument en el cor de tots els homes de bona voluntat, el tingui també al cementiri de Sant Andreu.

En la penombra d'aquest saló, Josep Rocarol — rostre abacial o bé de personatge de Balzac — va detallant-me el monument. Fa uns instants que era amb nosaltres la vídua del poeta, la senyora Emiliانا Vinyes, menuda, pàl·lida i endolada, de veu feble i gest lent.

Rocarol, per delicadesa, ha esperat que fos fora. Ara, mentre em parla, en la seva veu hi ha, mantes vegades, un to d'emoció profunda.

—Veieu? — em diu. — Es un bloc de pedra, auster i senzill, com fou en vida el nostre poeta. L'austeritat, la senzillesa, la humilitat, nobles virtuts que regiren la seva

El monument a Ignasi Iglésies

vida, empararan també el seu son etern. D'aquest bloc de marbre en sorgeix, com una flama, la testa d'Ignasi Iglésies, present de l'escultor Borrell Nicolau: la pedra esdevé cor i cervell. La tomba serà voltada d'arbres. Uns llorers de Figueres, unes oliveres de Tarragona, uns xi-

prers de Barcelona, unes farigoles i uns romanins de les muntanyes de Lleida cobriran la terra, li treuran el to dramàtic del cementiri, en faran jardí.

Hi ha un llarg silenci. Rocarol i jo esguardem la maqueta. Inconscientment pensem en l'amic mort. Ens dol, ens fa sofrir, haver-lo de recordar mort. Però ens aconsola el pensar que vetllem pel seu culte. I això — repetim-ho —, amb sincer fervor, sense vana ostentació.

El proper diumenge les despulles del poeta gloriós seran traslladades a aquesta tomba la maqueta de la qual tinc a les mans. En aquest acte — homenatge pòstum i cordial — hi cantarà l'Orfeó Gracienc. No sé què cantarà, però quan Rocarol m'ho ha dit, jo he recordat una escena d'*El cor del poble*, una de les obres més dignes, més belles, del teatre català:

Passarell. — Tu fossis músic!...

Fidel. — Si en fos, el meu cant seria ben enlairador.

Passarell. — De dret al progrés, eh?

Fidel. — Sí! I a la llibertat!

Xic. — Això m'agradaria! Un cant com "La Marseleses".

Passarell. — Aquesta és la meva!

Xic. — I la meva!

Boira. — La de tots!

La de tots, sí. La de sempre. No sé què cantarà l'Orfeó Gracienc, però crec que un cant davant la tomba d'Ignasi Iglésies ha d'ésser un cant d'amor, de dignitat, de llibertat.

I crec que a escoltar-lo i a honorar el poeta que amb les seves obres havia honorat Catalunya, han d'acudir-hi representacions de les nostres lletres, de les nostres arts, del nostre teatre. L'acte ha d'ésser una demostració de civilitat, de ciutadania, com ho fou l'enterrament. Potser

no hi hagin tants fotògrafs com en l'acte de l'enterrament, però els que vulguin veure's retratats, els que hi hagin d'anar per vanitat, que es quedin a casa, que no els necessitem.

Qui hi ha d'acudir, sobretot, és el poble. I amb ell, més que amb ningú, s'han de tenir tots els miraments. No per un baix sentit d'adulació, sinó per un profund sentiment de respecte.

LLUÍS CAPDEVILA

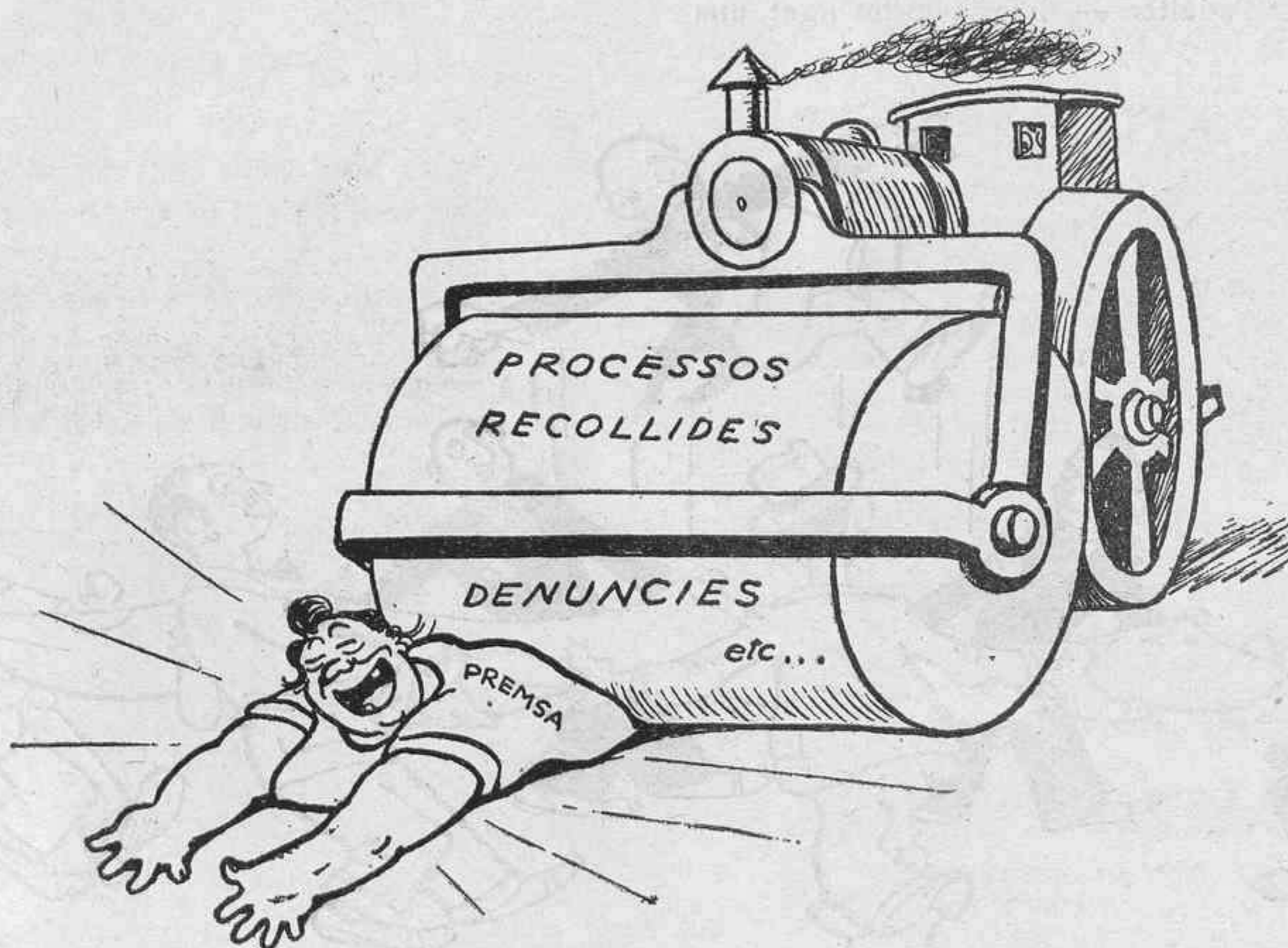
Ignasi Iglésies

A tres quarts de vuit d'ahir vespre, varen complir-se dos anys de la mort de l'insigne dramaturg i poeta del poble. Vint-i-quatre mesos abans, jeia en son llit de mort, les mans sobre son pit estrenyent la bandera que encara estava proscriu, aquell home que en vida fou Ignasi Iglésies. Pobre Mestre! Va haver d'emportar-se a la tomba l'amargor de veure el drap que ell tant estimava, maltractat i trepitjat per altra gent. Però ell se l'enduia, i amb forta grapada, la grapada de la mort, volia conservar-la per sempre més...

Demà farà dues anyades que una riuada de gent seguia el seu cadàver pels nostres carrers. El poble tributava son darrer homenatge al Mestre; i Sant Andreu, la barriada que el veié néixer, sentí per unes hores la tristor de perdre la llum, l'amic, la mateixa vida...

Han passat dos anys. En ells s'ha parlat d'un monument, d'una font, d'un carrer. Això darrer creiem ha estat aconseguit; però, i el primer?

Cal inaugurar el monument a Ignasi Iglésies. Catalunya tota el reclama.

LA NORMALITAT BERENGUER

Una nova "lleï de fugues" per a la Premsa.

TELO EN LAIDE

NOVEDADES

Una bona comèdia de Carles Soldevila—"Mecenas"—, potser no del tot ben reeixida, però una bona comèdia. Més prop de "Civilitzats, tanmateix" que de "Déu hi faci més que nosaltres".

La sàtira hi és certera, ben enfocada. I sense perdre mai el to de distinció al qual ens té acostumats aquest autor. Perquè aquesta distinció de l'obra teatral de Carles Soldevila és innegable. Com és innegable que l'ha perjudicat mantes vegades llevant-li gruix i causticitat.

El diàleg és pulcre, agut, intencionat. La moralitat de l'obra, lloable. Els actes, en els quals hi ha situacions ben encertades, tenen una sobrietat de bon to.

La interpretació digna d'elogi, sobretot per part del senyor Torrents.

Josep M.ª Folch i Torres ha estrenat, com cada any, una obra nova per a infants: "El rei que no reia", es titula aquest any.

Fet i debatut és Folch i Torres l'únic escriptor que ha reeixit en aquesta noble tasca del teatre d'infants, que és un teatre no tan fàcil com sembla si hom vol donar-li qualitat literària.

Josep M.ª Folch i Torres ha sabut donar-li aquesta qualitat. El seu triomf és, doncs, ben merescut.

GOYA

Vidal i Planas és un escriptor d'estil inconfusible: un estil vibrant, apassionat, llampeguejant, abrindat d'imatges i força lírica. Això potser lleva un xic de realitat a les seves obres, però, en canvi, els dona vigor i empena. Altrament, cal prescindir de la realitat de tant en tant.

"El loco de la masía" és l'adaptació d'una novella del propi Vidal i Planas, obra plena de passió i de valentia. En altres mans, l'anècdota—un cas d'adulteri—, hauria esdevingut una

cosa tèrbola. Vidal i Planas n'ha fet un drama ple de bondat, de generositat. Aquest és el millor elogi que pot fer-se de l'obra. Apart del que mereixen els seus molts mèrits literaris.

La interpretació perfecta per part de Carme Sánchez — una actriu de gran temperament— i Joaquim Montero. Força bé la senyora Xatart i els senyors Cumelles i Cabré.

APOLO

"El Antojó" és una obra de Tomàs Borràs i Antoni Paso (pare) a la qual ha posat música el mestre Luna. No és una cosa escatològica, una cosa pornogràfica, com tantes ens en vénen de Madrid. — Això no ho hauríem pogut dir amb la censura, perquè ni de teatres ens deixava parlar lliurement, i tot el que ens venia de Madrid havia d'ésser bo per força i adornat amb totes les virtuts. —

I és que d'un escriptor de la qualitat literària de Tomàs Borràs no poden esperar-se procacitats. "El Antojó" és una obra finament picaresca, plena de gràcia i d'acudits de bona llei.

La música com del mestre Luna: digna d'aplaudiment. I digna d'aplaudiment la interpretació.

TALIA

No sabem per què la comèdia estrenada darrerament es titula "Un marit per a fer negoci". Ni sabem per què la signen uns senyors perfectament desconeguts.

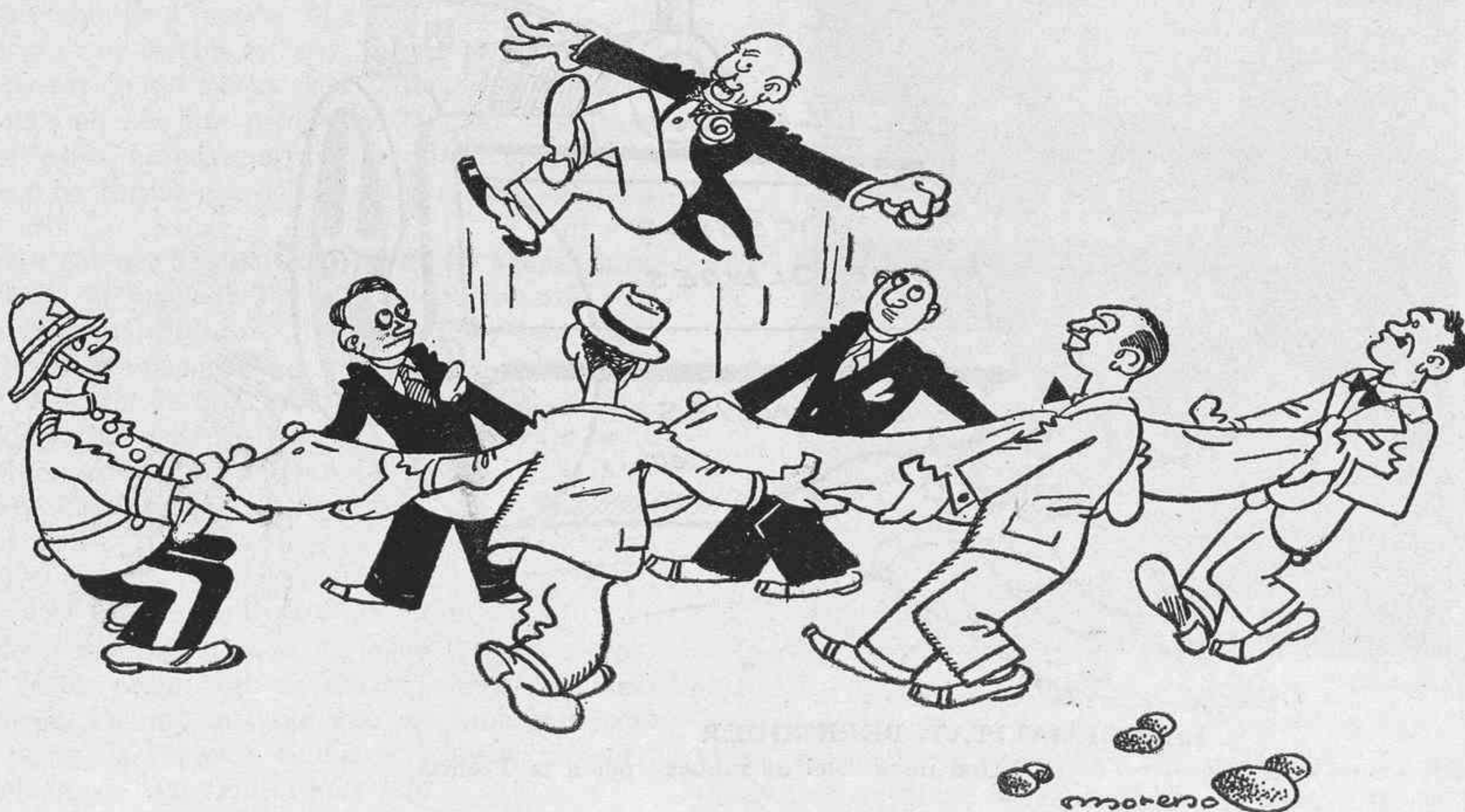
No valia més, no donava més prestigi al cartell dir que es tractava d'una obra d'André Birabeau—autor francès de primera fila—, que el títol d'origen és "Un déjeuner de soleil", i que l'obra s'havia estrenat al Goya, traduïda pel senyor Gutiérrez Roig amb l'encertat títol de "El duo de Manon"?

No hi ha dret, senyors, a fer malbé així les comèdies! No hi ha dret a posar les mans pecadores en obres de la finor i la bellesa de "Un déjeuner de soleil".

Com que es tracta d'una gran comèdia, sempre ha quedat en ella, malgrat la traducció, quelcom de bo. I el públic ho ha aplaudit.

En la interpretació molt bé la senyora Torres i el senyor Sierra.

M. B. i M.

LA HISTORIA ES REPETEIX

El "pelele" del nostre Ajuntament.
(Dels temps de Goyà.)

Una notícia fresca:

Els de la "porra" s'ofereixen al Govern per a construir una presó de mides especials i material inviolable, per a tancar-hi tots els mals patriotes.

Els primers que hi ficarem seran ells i la seva pandilla.

S'han denunciat més diaris en vint-i-quatre hores, que en vint-i-quatre mesos de la primera dictadura.

S'han denunciat més discursos en aquests darrers dies que en mig any abans de 1923.

I tot, per què? Perquè els homes ens comencem a sentir homes altra vegada, i cantem les veritats. Però a les autoritats d'ací no se les hi poden cantar.

Volent manar per força, i això ja ha passat a la història.

Ha mort aquell Lluçà, Portolés o Pickman—mai no s'ha sabut realment com se deia—que tanta feina havia donat als Jutjats.

Homes així no s'haurien de morir mai.

Sembla que l'advocat de Francesc Macià presentarà una denúncia per l'expulsió de què fou objecte el cabdill català.

I que vol demanar la col·laboració del Col·legi d'Advocats.

El que no se sap del cert és que els indignants fets sobre aquest afer hagin motivat cap expedient.

Ens comunica l'Associació de Teatre Selecte, que el vinent dia 16 reprendrà les seves sessions teatrals amb l'estrena d'"El Fantasma de Montcorb", conte d'Oscar Wilde, escenificat per Prudenci Bertrana.

Ens plaurà parlar d'aquesta obra.

El governador ha dit que volia tenir els diaris ben d'hora, car no vol permetre que els hi portin quan l'edició ja està gairebé tota al carrer.

Sempre hem vist que la gent que no paga són els que criden més.

Altrament, el general Despujol no es deurà pas llevar a les cinc del matí a llegir la Premsa...

L'Entitat catalana "Associació Nacional de Radiodifusió" ens tramet, des del seu darrer número de butlletí aparegut, les gràcies per les nostres notes relatives al desastre de la "Ràdio".

L'ESQUELLA, que voldria veure abolides totes les dictadures, no consent tampoc el Monopoli de les emissions, i per això s'ha declarat francament contrària a l'Empresa que, sota la capa d'estimar-nos, ens esgarrapa ben sovint.

A Bilbao ni els cambrers ni els xofers no han volgut servir els màrtirs de la U. M. N. Que en són de desagrats, a Bilbao!

Aquí, en canvi, si venien, tan bona rebuda que els fariem!

Diuen que s'ha abaixat la carn.

Quina? La de contribuent?

ESPECTACLES

GRAN TEATRE ESPANYOL

Avui, tarda: PETIT I PATAUD. Nit: L'HOME VERGE.
Dissabte, tarda: QUINA FAMILIA! i CLARA TAMPIN. Nit: L'HOME VERGE. Diumenge, tarda i nit: L'HOME VERGE.

TEATRE NOU

Divendres: tarda: LA TEMPESTAD, pel divo JOAN ROSICH. Nit: PACA LA TELEFONISTA, per MATILDE VAZQUEZ.

Dissabte: tarda: EL NIDO DEL PRINCIPAL, i MOROS Y CRISTIANOS, pel divo FRANCISCO GODAYOL. Nit: PACA LA TELEFONISTA.

Diumenge: tarda: MOROS Y CRISTIANOS, per FRANCISCO GODAYOL i CAVALERIA RUSTICANA, per JOAN ROSICH, i PACA LA TELEFONISTA, per MATILDE VAZQUEZ. Nit: PACA LA TELEFONISTA.

TEATRE CATALÀ ROMEA

Companyia Catalana VILA-DAVI

Espectacles per a infants. El meravellós espectacle

LA FLOR DEL LLIRI BLAU

Totes les nits: Exit de la Companyia amb l'obra de S. Vilaregut,

LA FINESTRA OBERTA!

i l'obra d'ambient gitano, de Millàs-Raurèl,

XANDI

TEATRE TALIA

Avui, divendres, tarda, a les cinc, el vodevil
UN CASAT QUE HA FET EL SALT

Nit, a un quart d'onze, formidable èxit del grandios sàinet en tres actes, de la il·lustre Pilar Millàn Astray i R. Samsó:

LA REINA DELS PERNILS

dedicat al Gremi de Tossinaires i venedors de mercats en general. Gran presentació. Nou decorat de Fontanals.

Demà, dissabte, tarda, a dos quarts de cinc: TARARI!, i el gran èxit: UN MARIT PER A FER NEGOCI.

Nit, i diumenge, tarda i nit: el sorollós èxit:

LA REINA DELS PERNILS

TEATRE GOYA

Companyia d'ALFONS VIDAL I PLANAS

Primera actriu: CARME SANCHEZ

Avui, tarda, a un quart de sis: L'obra cim de Vidal i Planas: SANTA ISABEL DE CERES

Nit, a un quart d'onze, l'obra de grandios èxit, de Vidal i Planas

EL LOCO DE LA MASIA

Totes les tardes: SANTA ISABEL DE CERES

Totes les nits: EL LOCO DE LA MASIA

TEATRE APOLO

Avui, divendres, nit, i totes les nits: L'èxit dels èxits,
LAS GUAPAS

Triomf immens de la bellíssima vedette CELIA GAMEZ

Creació del primer actor còmic FAUSTI BRETAÑO

60 formoses Girls Gàmex, 60

PRINCIPAL PALACE

Darrera setmana. Homenatge als asos del tango, ídols del públic de Barcelona

IRUSTA - FUGAZOT - DEMARE

amb el concurs de l'exímia vedette espanyola, "estrella" de la cançó

CONCHITA PIQUER

Setmana vinent: La supercomèdia sonora

DELIKATESSEN

i les dansarines i concertistes de jazz

11 BON JOHN GIRLS

VIES URINARIE

Impureses de la sang - Debilitat nerviosa

Prou sofrir inútilment de les dites malalties gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinaries: *Blenorragia* (purgacions), amb totes les seves manifestacions, *uretritis*, *prostatitis*, *orquitis*, *cistitis*, *gota milltar*, etc., de l'home, i *vulvitis*, *vaginitis*, *metritis*, *ueteritis*, *cistitis*, *anexitis*, *fluxos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb els Catxets del Doctor Soivre. Els malalts es guareixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que necessiten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva malaltia. Venda: 5'50 ptes. caixa

Impureses de la sang: *Sifilis* (avariosis), *exemes*, *herpes*, *úlceres varicoses* (llagues de les cames), *erupcions escrofuloses*, *eritemes*, *acne*, *urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les **Píndoles depuratives del Dr. Soivre**, que són la medicació depurativa real i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven, augmenten totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent, amb poc temps, totes les úlceres, llagues, grans, floronscos, supuració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant a l'organisme rastre del passat. Venda: 5'50 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polucions nocturnes*, *espermatorrea* (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fadiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos de la dona* i totes les manifestacions de la *Neurastènia* o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les **Gragees potenciades del Dr. Soivre**. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medul·la i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la joventut, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrema vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual propi de l'edat. Venda: Pesseïtes 5'50 el flascó.

Venda a les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i de les Amèriques

NOTA.—Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes. en segells per al franquex a *Oficines Laboratori Sókatarg, carrer del Ter, 16, telèfon 544 S. M. Barcelona*, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desentenciment, tractament i guariment de les dites malalties.

MARICEL-PARK

GRAN PARC D'ATRACCIONS MONTJUIC

MUNTANYES RUSSES

Les més sensacionals d'Europa

BUG L'atracció més trepidant

Witching Waves La sempre agradable atracció

GRAN PISTA D'SKATING

MAGNIFIC RESTAURANT

TOBOGAN - CASCADA - DISCOS - SKOOTER

Mitjans de comunicació:

AUTOS: Carretera de Montjuic, recentment asfaltada.

PUBLIC: Funicular de Montjuic (bitllet anada i tornada combinat amb entrada al Parc: 1 pta.)

ENTRADA AL PARC: 0,50 ptes.

TOSCA

L'obra completa, 14 discos . . . 161,— ptes

Disco sol 11,50 »

La voz de su Amo

Companyia del Gramòfono, S. A. E.

LLIBRERIA ESPANYOLA D'ANTONI LOPEZ

Rambla del Mig, número 20

BARCELONA

Telèfon número 18692

NOVA EDICIÓ

**MEMORIES D'UN
LLIT DE MATRIMONI**

NOVEL·LA
de
LLUÍS CAPDEVILA

Preu: 3,50 ptes.

ACABA DE SORTIR

**Obres completes
d'IGNASI IGLESIES**

Volum V

Preu: 5 ptes.

**Venus i els
bàrbars**

NOVEL·LA
de
LLUÍS CAPDEVILA

Preu: 3,50 ptes.

OBRA NOVA

DE
J. ROIG RAVENTÓS

Esbarzer

NOVEL·LA

Preu: 4 ptes.

PERE COROMINES

**Les llàgrimes
de Sant Llorenç**

NOVEL·LA

Preu: 4 ptes.

Episodis Nacionals

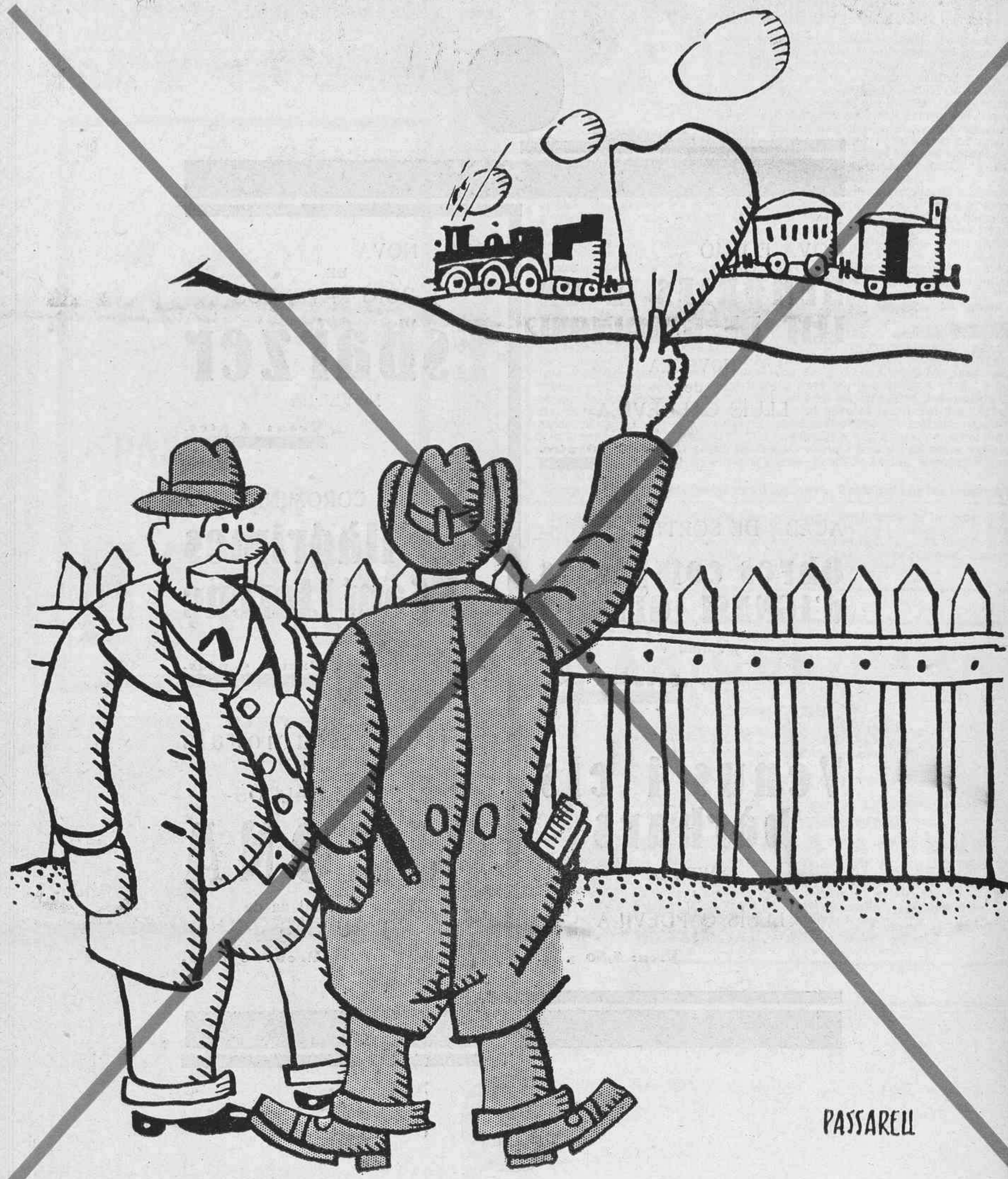
DE
B. PÉREZ GALDÓS

GIRONA

Traducció catalana de
J. BURGAS

Preu: 3 ptes.

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem de pèrdues si no es remet, a més, 30 cèntims per a certificat. Als corresponals se'ls atorguen descomptes

PASSARELL

La gran guillada

—Tan bé que hi estava i tan de pressa que se'n va.

—Es que ara no li prova l'aire de Barcelona.

(Aquest gravat el vollem publicar quan va marxar el general Barrera)